

MASneep, gehouden te Bedum, 18.09.2022

Psalm 32:1, 2

Gebed

Schriftlezing Rom. 7:7-26

Psalm 143:1, 2, 8, 9

Tekst HC zondag 44

Bediening van het Woord

Gezang 16

Geloofsbelijdenis

Psalm 19:5, 6

Dankgebed

Collecte

Psalm 138:4

Zegen

Gemeente, als thema boven de preek geschreven:

Thema: het 10e gebod en ons hart

- 1. De strijd in ons hart**
- 2. De overwinning van buiten ons hart**

Gemeente, geliefd door onze Heere, Jezus Christus,

Als je deze eerste twee antwoorden leest van Zondag 44, en je denkt daar eens wat over na, dan kan het zo zijn dat het toch ergens in je denken stuit op enige weerstand, op verzet.

Moet het nou zo scherp. Is de Catechismus hier niet wat te donker, wat te pessimistisch over ons mensen?

Vraagt God hier niet te veel van ons?

*'...dat zelfs de **geringste** neiging of gedachte, die tegen **enig** gebod, van God ingaat, in ons hart, **nooit** meer mag komen, maar dat wij **altijd**, met **heel** ons hart, **alle** zonden haten, en liefde tot **alle** gerechtigheid hebben'.*

En dan de tweede vraag: *kunnen zij die tot God bekeerd zijn deze geboden volbrengen? 'Nee, want zelfs de **allerheiligsten**, hebben in dit leven niet meer dan een **klein** begin van de gehoorzaamheid.*

Maar wel zo dat zij met een ernstig voornemen, niet naar slechts sommige, maar naar alle geboden van God beginnen te leven'.

Gemeente, is dit nou niet wat te somber?

Kwamen in de eerste negen geboden, vooral de dingen naar voren die wij niet moeten

doen, aangekomen in het 10e gebod, gaat het nog een stapje dieper.

Wij kunnen een leugen uitspreken, dat is hoorbaar.

Wij kunnen een ander kwaad doen met woorden, of zelfs met daden, we kunnen iemand zelfs opzettelijk letsel toebrengen.

Maar in het 10e gebod, gaat het niet alleen over de zonden die wij **doen**, maar ook over de zonden die wij niet **willen** doen.

Het gaat over ons hart, het gaat over ons innerlijk.

Aan alles wat bij u en mij van binnen leeft, en wat daar naar boven komt, wat onze motivaties zijn. Dingen die we misschien nog nooit uitgesproken hebben.

Alles wat hier (in je hart, denken) leeft, aan zondige verlangens, aan goede verlangens en begeerte, alles. Het is de Heere Jezus Zelf die dit op meerder plaatsen in de Bijbel aan de orde stelt.

De Heere Jezus wijst dat ook aan, dat de geboden van God dieper peilen, dan wij mensen vaak doen.

'Ik zeg u dat, al wie naar een vrouw **kijkt** om haar te begeren, in zijn hart al overspel met haar gepleegd heeft'.

Dus niet alleen niet doen, maar ook niet **willen** doen.

Gemeente, in de prediking van het 10e gebod komt het hart van ons allemaal op tafel vanmiddag. Wij moeten er allemaal mee voor de dag komen onder de prediking.

Ons hart is namelijk de bron, waar de zonde tegen al Gods geboden uit voortkomen.

En die bron wordt hier in hc 44 voor het voetlicht gehaald.

De zonde niet willen, maar het goede willen, want dat is wat God van ons vraagt.

God vraagt van ons dat wij het **goede** willen. God wil het **zuivere** verlangen.

Aan elke zonde tegen de 10 geboden, ligt nu de zondige begeerte van ons hart ten grondslag. Zonde begint bij het zondige begeren.

Wanneer de Heere met de 10 geboden, met Zijn Woord, zo ons hart doorzoekt, en we met alles wat er leeft, in de nabijheid van God komen. Dan moeten we voor de dag komen, met wat er zit, wat er leeft. Wat die geringste neiging, of gedachte, tegen elk gebod dan wel niet is, bij u en jou, bij mij.

Of we op gespannen voet leven, in oorlog staan met welke zonden dan ook.

Gemeente, dat is zo nodig dat de Heere ons daarin onderwijst.

Want die verkeerde verlangens, die verkeerde begeerte, tegen welk gebod dan ook, die hebben zich sinds de val van ons in het paradijs heel diep in ons hart genesteld.

God vraagt dan ook niet te veel.

En dit antwoord is ook niet te streng.

Weet u, wanneer de Heere in dit 10e gebod, met Zijn Woord tot ons komt, en laat zien wat Hij nou ten diepste van ons verlangt, en van ons eist, dan is dat de uitdrukking van Zijn wil.

De wet dat is uitdrukking van Gods wil, heel de wet, en ook het 10e gebod en God kan en mag zo diep vragen van ons. Hij mag zoveel eisen, want zo had de Heere God ons ook gemaakt, toch?

In staat om zuiver te spreken. In staat ook om alles in zuiverheid en volmaaktheid te verlangen.

En zo klinkt hier in een antwoord 113 en ook 114, klinkt iets door ook van wie God Zelf is.

Namelijk, Hij die heilig is en rechtvaardig is, en goed.

Gemeente, wat is de **wet** daarom heilig en rechtvaardig en goed.

Het is juist door de wet, dat wij gaan ontdekken, gaan leren, wie wijzelf zijn, wat er leeft in ons hart.

Maar we gaan ook leren wat zonde is. Je gaat ontdekken dat de dingen die je misschien wel eerst deed, en die je heel vanzelfsprekend vond, dat dat eigenlijk helemaal niet goed is, dat het zonde is.

Daar word je pas aan ontdekt wanneer de Heere God, door Zijn Woord, en door Zijn Geest, in jouw leven gaat schijnen.

Dan word je daar door God Zelf aan ontdekt.

Gemeente, als de Heere dat niet zou doen, dan zouden wij niet eens geweten hebben, dat zelfs een verkeerd **verlangen** zonde is.

“Zonder de wet”, zegt Paulus, “zou zonde voor mij geen zonde zijn. Maar nu ik de wet zo hoor, dan ontdek ik dat ik niet meer zo ben, en doe en verlang, zoals God van mij eisen kan en mag”.

En dan blijkt dat zelfs van hen, die tot God bekeerd zijn, -de **allerheiligste** in dit leven-, niet meer heeft dan een klein begin van deze gehoorzaamheid.

Dus zelfs de allerheiligste heeft maar een klein begin.

Gemeente, als dat nou zo is, als de allerheiligste nu maar een klein begin heeft, hoe zit het dan met ons?

En wie van ons zou zich een allerheiligste durven noemen vanmiddag?

Blijkbaar zit er trouwens wel verschil tussen de gelovige, verschil in wat iemand leert over zonden, over genade.

Verskil hoe heilig iemand is in het leven en vanuit Christus leeft.

Als nou de allerheiligste maar een klein begin heeft, is dat dan niet al te negatief vanmiddag?

Ja, dat zou zo zijn, als wij onszelf zo zouden bezien tegen het licht van bijvoorbeeld allemaal ongelovigen of zo.

Dan zou je zeggen, “we zijn toch wel aardig op weg met elkaar, door Gods geboden te doen en zo”.

Ja inderdaad, dan zouden we misschien verder komen met dat kleine begin, dan zou je zeggen, “vergeleken met die en die, ben ik toch wel aardig op weg”.

Maar zo moet u dit antwoord ook niet lezen.

U moet dit **allerkleinste** begin lezen tegen de achtergrond van iemand anders.
Tegen de achtergrond van de Heere Jezus Christus.
Tegen achtergrond van de Heere Jezus Christus hebben zelfs de allerheiligste in het leven maar een klein begin van de gehoorzaamheid.

Niemand was zo volmaakt en heilig als de Heere Jezus, in heel Zijn gehoorzaamheid in heel Zijn willen, in Zijn denken. In Zijn doen en laten, was Hij volmaakt gehoorzaam aan de wil van God.

Volmaakte liefde tot God, en volmaakte liefde tot Zijn naaste.

Als ik dan, in dat licht van de Heere Jezus, naar mijzelf ga kijken, en vergelijk met Hem, ja, inderdaad, dan is het maar een klein begin.

Weet u gemeente, dat betekent niet dat je in je leven met de Heere, dat je het er dan maar bij moet laten zitten.

Dat je denkt, 'nou ja, als zelfs de allerheiligste maar een klein begin heeft, wat heeft het dan nog voor mij voor zin om de geboden van God te doen?'

Nee, je moet het er niet bij laten zitten.

De Bijbel die spoort ons juist aan om echt te volharden, om toe te nemen in de heiliging, in gehoorzaamheid. Om vanuit de gehoorzaamheid van Christus, -want dat moeten we niet vergeten vanmiddag-, vanuit de gehoorzaamheid van Christus, door Zijn kracht, steeds meer en steeds meer, op Hem te gaan lijken.

En dat gaat niet zonder de genade van God in ons leven.

Als je door het geloof verbonden bent aan Hem, Christus, die de geboden van God volmaakt heeft gehouden, dan verlang je ook naar Christus Zelf.

Dan verlang je om te wandelen naar al de geboden van God.

Dan verlang je naar alle gerechtigheid.

Dan verlang je er naar, dat in jouw leven iets te zien is, ook al is het maar een klein begin, van dat beeld van God.

Dan verlang je er naar, dat je een ernstig voornemen hebt, om niet slechts naar één, maar naar alle geboden van God te leven.

En dat kost strijd.

Gemeente, wij kunnen geen vergeving van zonden ontvangen, en dan vervolgens geen spoor van heiliging in ons leven laten zien, dat gaat niet.

Je kunt niet maar wat aanrommelen als christen, en dan vervolgens zeggen, "ja, maar ik ben wel een belijdend christen en een oprecht en een waar christen."

Nee, een christen, waar het hier overgaat in Zondag 4, dat is iemand die met Christus begraven is en met Hem gekruisigd is. Waardoor niet meer ik, maar Christus leeft in mij. Gemeente, hoe meer je in het leven ziet van de Heere Jezus, hoe meer je ziet dat alles uit Hem komt, hoe meer je ervoor bewaard wordt om te stoppen met de strijd.

Hoe meer je er ook naar gaat verlangen, om op Christus te lijken, en de geboden van God te gehoorzamen.

En ik zei het al, zo leven, dat kost echt strijdt.

Strijd die ook Zondag 44 beschrijft.

Aan de ene kant dus, dat zelfs de geringste neiging of gedachte tegen welk gebod dan ook maar in ons hart **nooit** meer mag komen.

En aan de andere kant, dat er maar zo weinig van terecht komt.

Dat is die strijdt.

Dat is precies ook waar Paulus tegenaan is gelopen in zijn eigen leven.

Toen Paulus tot geloof in de Heere Jezus Christus kwam, toen begon de strijd pas echt.

De goede strijd, welteverstaan. Want hij had aardig wat strijd geleverd voor die tijd, tegen Christus en Zijn gemeente.

Maar toen begon de goede strijd.

De strijd in Paulus hart, en dus ook in het hart van elke christen.

De strijd aan de ene kant tussen, dat je het goede wil verlangen, het goede wil doen.

Maar aan de andere kant ook, dat daar die zondige verlangens in ons hart opkomen, vanuit ons verdorven hart, wat vernieuwd moet worden door de Heilige Geest.

Paulus beschrijft het ook in Romeinen 7, vanaf vers 18.

Paulus zegt ook, "ik weet dat in mij is, dat is in mijn vlees, dat er niets goeds woont.

Immers het **willen** is er wel bij mij, maar het goede teweegbrengen dat vind ik niet.

Want het goede dat ik wil, dat doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik.

Als ik nu doe wat ik niet wil, dan breng ik dat niet meer teweeg, maar de zonden die in mij woont. Ik ontdek dus deze wet aan mij, dat als ik het goede wil doen, het kwade dichtbij bij mij leeft".

Dat is in de kern, gemeente, de strijd van het geloof.

En daar legt het 10e gebod de vinger bij.

Gemeente, kennen wij iets van deze strijd in ons leven?

Als wij deze strijd niet kennen, omdat wij de strijd tegen onze zondige aard, en onze

zondige verlangens, niet **willen** voeren, dan moet ik u of jou namens de Heere

vanmiddag zeggen: zolang je in je zonde volhard, geen deel aan Christus hebt, maar

besef je dan, als je leven je lief is, dat je dan leeft onder de toorn van God. Dat je buiten

dat Koninkrijk van Gods liefde staat, zolang je je **niet** bekeerd.

Dat is de ernst van het Evangelie.

De wetsprediking. Gods eis, de strijd tegen de zonde.

Je zondige verlangens maken je verslagen van hart. Misschien herkent u dat ook wel.

Een gevoel van moedeloosheid.

Dat je zegt, "Heere, nu heb ik gehoord dat U van mij volmaaktheid eist, zelfs in mijn

denken, zelfs in mijn verlangen, dus niet alleen in de dingen die ik doe of zeg, maar ook in wat ik denk en wat ik wil.

Maar als ik mijn leven leg, en vooral als ik mijn hart leg naast Uw goede geboden,

Heere, dan is het allemaal niet zoveel.

En ik wil U zo graag dienen, maar elke keer als het goede wil, dan ligt het kwade ligt bij

mij, en dan weet ik van mijzelf, dan sta ik schuldig voor U.
Heere, ik heb U eigenlijk niet zoveel te bieden.
Het is niet eens een klein begin”.

En daar kan je verslagen van hart van worden.

Maar gemeente, wat is het dan heerlijk, als vanmiddag u dan weer wordt verkondigd, als in het Evangelie wordt gewezen, als je zelf wordt verwezen, naar de Heere Jezus Christus. Naar Hem die onze trouwe Vader gaf om in onze plaats de wet volmaakt te gehoorzamen en ons te redden van de vloek van de wet

Want wij arme zondaren, wij kunnen onszelf niet redden, wij kunnen die strijd ook niet winnen. Maar wij mogen voor onze zaligheid, wij mogen tot vergeving van onze zonden, mogen wij schuilen bij de Heere Jezus Christus.

Hoe scherp je soms ook vanuit het Woord te horen krijgt, dat wij in onszelf niet deugen:
Op Jezus zien. Alleen op Hem!

2. De overwinning van buiten ons hart

Daarom wordt de wet ons ook gepreekt. Zodat onze ogen open gaan. Wij meer en meer onze zondige aard leren zien, om, -en zo zegt de Catechismus-, om **daardoor** nog **meer** begeren, de vergeving van de zonden, en de gerechtigheid in **Christus** te zoeken.

De wet drijft ons dus uit tot de Heere Jezus Christus.

Tot Hem, die in onze plaats al Gods geboden volmaakt gehouden heeft. Wiens willen en verlangen volmaakt zuiver was, en in alles gericht was op Gods eer.

Die in onze plaats, met Zijn dood, voor onze schuld, onze tekorten, onze zonden betaald heeft.

Meer en meer zien gemeente, hoe groot Hij is, hoe heerlijk Hij is, en dat in Hem alles ligt wat aan ons ontbreekt, wat aan ons mankeert.

Wij mensen zijn maar zwak en klein, en beperkt. Maar dat je dan uitgedreven wordt tot de Heere Jezus.

Zonder iets in je zakken mee te nemen om Hem aan te bieden.

Hoeft ook niet, Hij alleen!

Steeds beter leren zien gemeente, dat onze verlossing **buiten** onszelf ligt, maar in de Here Jezus Christus, in het bloed van het Lam.

Dat je zegt, “Heere, ik heb U niet veel te bieden, maar U hebt mij zo vreselijk veel te bieden, Uw eigen Zoon, alles.

Ik ellendige mens, wie zou mij verlossen uit het lichaam van deze dood, ik dank God.
Door Christus Jezus, onze Heere.

Gemeente, de overwinning in de strijd, ligt **buiten** onszelf. Ligt **buiten** ons hart.
Dat ligt **in Hem!**

Gemeente, wat is dat een heerlijke Evangelie!

Wat mag het je ook echt heel veel blijdschap geven, en dankbaar maken.

Het mag je ook heerlijke zekerheid geven.

Want, als onze zaligheid, als onze vergeving van zonden, afhankelijk zou zijn van **onze** gehoorzaamheid aan de geboden van God, dan zou alles hoogst onzeker wezen.

'Heb ik wel genoeg gehoorzaamheid zodat God mijn zonde wil vergeven.....? Voldoe ik wel in Gods ogen? Dat maakt onzeker.

Gelukkig ligt de zekerheid van je verlossing, buiten jezelf, in de Here Jezus Christus. In Hem ligt alles vast.

En dan mogen wij, en dan moeten wij telkens weer opnieuw van de Heere vragen, als het verlangen van ons hart, "Heere, geeft U mij, Christus.

Geeft U mij meer van Hem, steeds meer. Steeds meer, dat ik **meer** verlangen naar de vergeving van de zonde, dat ik **meer** verlang naar de gerechtigheid in Christus Jezus".

Gemeente, waar dat verlangen, naar alles van Hem ligt, gevonden wordt, daar kan geen zonde of zwakheid, die nog tegen onze wil in ons overgebleven is, verhinderen dat God ons in genade aanneemt.

Dan is daar misschien bij ons nog wel minder dan dat kleine begin van gehoorzaamheid aan al Gods geboden.

En dan is ons geloof misschien wel heel zwak, en kwetsbaar, en aangevochten.

En dan zijn daar misschien ook nog wel twijfels, maar dan toch is daar die verbondenheid door het geloof, aan die machtige Zaligmaker.

Die **alles** heeft volbracht, en waarin **alles** ligt: vergeving van zonden en Zijn gerechtigheid.

Gemeente, met deze dingen komen weg echt een leven lang niet klaar.

Een christen kan daarom ook niet leven met een soort van wapenstilstand in zijn of haar leven, in de strijd van het geloof.

Dat je denkt, 'in het leven met de Heere, het gaat allemaal wel zowat, ik ben redelijk goed onderweg, dit is wel een aardig niveau. Als ik het nou hier wat kan houden, dan is het wel prima'.

Dat gaat niet.

Weet u, het is niet zo dat, - even naar Romeinen 7, het is niet zo dat de klacht van Paulus, "ik ellendige mens, wie kan mij verlossen uit deze dood" wordt geneutraliseerd door vreugde-uitroep die daarop volgt: Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere. Dat in een christenleven de ellende en de strijd voorbij zijn.

Denk ook even aan Romeinen 8, waarin dat doorgaat, en waarin ook dat zuchten van een verlost kind van God ook klinkt. Zuchten naar het einde, zuchten van de schepping. Dat is een levenslang proces.

Het is niet voor niets dat de ellendekennis ook in het stuk van de dankbaarheid opnieuw weer terugkomt. Dat hebben we niet achter ons gelaten of zo.

God wil ook in het leven van de dankbaarheid, -antwoord 115-, dat wij ons leven lang onze zondige aard steeds meer, steeds beter leren kennen.

Bekering is ook niet iets eenmalig, dat is ook iets wat ons leven lang doorgaat. Elke dag weer je bekeren, een levenslang proces.

Maar als het goed is, wel een proces van groei.

Niet van lineaire groei, want dan zouden we nog beter zijn dan de allerheiligste.

Maar wel een proces van groei. Twee stappen omhoog, één stap naar beneden, nog een stap naar beneden. Soms gaat het nog wel een heel stap naar beneden, maar dan trekt God je er weer uit. Gaat het weer omhoog, gaat het weer omhoog.

Maar toch zit er dan wel iets van groei in.

Geloofsgroei, geloofsverdieping.

Als u antwoord 115 er bij pakt, dan klinkt het daar ook echt in door.

*Ten eerste wil God dat wij ons leven lang onze zondige aard steeds **meer** leren kennen, en daardoor door nog **meer** begeren de vergeving van de zonden, en de gerechtigheid in Christus te zoeken.*

*Ten tweede, dat wij zonder ophouden ons inspinnen, en God bidden om de genade van de Heilige Geest om steeds **meer** naar het beeld van God vernieuwd te worden.*

Steeds meer, steeds meer, steeds meer,

Misschien hebt u het gelezen, een onderzoekje het stond in de krant, het in het RD gestaan, ik denk ook in het ND: het Bijbellezen onder christenen.

Jonge mensen, ouderen trouwens ook, maar ook even voor jullie jongeren, wisten jullie dat 50%, meer dan 50% van mensen die zich christen noemen, niet of nauwelijks uit de Bijbel lezen.

Ik kan jullie vertellen, het komt ook onder ons voor, ook in de kerk.

Dat je jezelf wel christen noemt, maar dat je eigenlijk niet of nauwelijks uit de Bijbel leest.

Dat is echt een zorgwekkende ontwikkeling. En een schrikbarende conclusie.

Als christenen niet of nauwelijks uit de Bijbel lezen, kan toch niet waar wezen?

Want het is zorgwekkend, in eerste plaats voor jezelf. Want waar Gods Woord dicht blijft gemeente, daar wordt het niet steeds meer, steeds meer, steeds meer.

Maar dan wordt het steeds minder, steeds minder, steeds minder, met alle gevolgen van dien.

Bijbellezen is niet een doel op zich.

Maar weet u wat het is/

Hoe meer je in de nabijheid van God verkeerd, hoe beter je God leert kennen, en hoe beter je Zijn wil leert verstaan voor je leven.

Hoe verblijven wij in Gods nabijheid?

Als de Bijbel open gaat. En we de tijd er voor nemen om daarover te mediteren.

Wij leven in een tijd waarin alles zo vluchtig gaat.

We worden opgeslokt door van alles en nog, en het gaat zo snel.

Je hebt je werk, je hebt je kinderen, je hebt je gezin.

En jongeren, jullie hebben die vriend die in je broekzak zit, waar je zo van houdt, en waar je zoveel tijd mee doorbrengt, die mobiel. Maar je hoofd raakt vol, en vol.

En voor je het weet heb je zo weinig tijd om na te denken over God, en over Zijn wil.
En over de heerlijkheid die daar ligt in de Here Jezus Christus, en in Zijn werk.

Gemeente, wat is het een heerlijkheid als jij in je leven wel bezig ben met het Woord.
Biddend.

Dat moeten we ook zeggen, want dan zal u ook merken dat het u dichter bij de Heere brengt.

Dat je Heere ook steeds dankbaarder wordt voor alles wat Hij jou geeft, en voor wie Hij is.

Dit alles vraagt van onze kant echt om inspanning.

En dat is dat ook het tweede waar de Catechismus ons toe aanspoort, waarom de wet gepreekt wordt.

In eerste plaats, dat wij onze zondige aard leren kennen, dat we steeds weer naar de Heere Jezus Christus gedreven worden.

Maar ook, en dat is dan het tweede, dat wij zonder ophouden ons **inspannen**, en God bidden om de genade van de Heilige Geest, om steeds meer naar het beeld van God vernieuwd te worden. Totdat wij na dit leven het doel, namelijk de volmaaktheid bereiken.

Gemeente, de wet die wordt ons gepreekt echt om ons aan te sporen.

Inspannen.

God bidden om de genade van de Heilige Geest.

Zonder de Heilige Geest gaat het niet in ons leven.

En wat is het dan heerlijk als God Zijn heerlijkheid, dat beeld in jou weer gaat herscheppen, als je het ook ziet bij andere mensen.

Wat zien andere mensen nu van deze genade van God in ons leven.

Zien andere bij ons van dat 'steeds meer'.

Wat kan er veel uitgaan van mensen die dicht bij Christus leven.

Genade.

Gods genade.

De volmaaktheid gaan we niet bereiken in dit leven, totdat...

Totdat...

Er komt na dit leven, wat niets anders is dan een voortdurend sterven aan jezelf. Die strijd van het geloof. Er komt een einde aan.

Er komt een eeuwige toekomst.

Er komt nog een heel leven na dit leven.

Mensen, vergis je daar niet in, ook jullie niet jongeren, denk niet dat je nou uit dit kleine stukje hier op aarde, dat je er **alles** moet uit halen.

Weet je, echt, dit is maar zo'n stukje hier op aarde, er komt nog zó'n stuk achteraan, waar geen eind aan komt.

Eeuwigheid, daar gaat het om.

En het leven hier op aarde, dat is die allemaal voorbereiding op de tijd die komen gaat.

En daarom is die strijd zo belangrijk.
Kun je soms ook wel moe van worden, van die strijd, tegen jezelf, je zonden en teleurstelling.
Totdat...!

Onthoud dat dan vanmiddag dan, tot dat..., tot dat... wij na dit leven het doel, namelijk de volmaaktheid, bereiken.

Gemeente, als de Heere Jezus is teruggekomen, als Hij alles zal zijn in allen. Als wij Hem zien zullen. Als wij Zijn heerlijkheid mogen zien. Als Hij ons zelf gaat veranderen, helemaal naar Zijn beeld. Ach, dan is de strijd gestreden.

Dan is er geen zonde meer, geen strijd meer, dan hoeft de wet ook niet meer gepreekt te worden.

Dan is er eeuwige vreugde, dan is de wet volmaakt vervuld.

Niet alleen in Christus Jezus, maar in al Gods kinderen.

Dan is de tijd van struikelen voorbij.

Dan is het **volmaakt** God dienen.

Volmaakt Hem loven en prijzen, tot Zijn eer.

Gemeente, daar loopt het nu op uit.

Wat is het een heerlijk eind van de behandeling van de wet.

De wetsbehandeling loopt uit, op de volmaaktheid die komen gaat.

Hoe is het mogelijk hè?

Als je kijkt naar ons kleine begin...

Hem, Jezus Christus alleen, dat is het!

Omdat Hij, het heeft gedaan.

AMEN